

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului)

Mândria - primul păcat capital și începutul tuturor răutăților din lume

În această duminică am ascultat la Sf. Liturghie următoarea Evanghelie: „Doi oameni s-au suit la tempu să se roage. Unul era fariseu, iar celălalt vameș. Fariseul stând în față se rugă astfel: Dumnezeu, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpitori, nedrepti, necredincioși în căsătorie sau ca și vameșul acesta. Postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuială din toate câte agonisesc. Iar vameșul, de departe nu voia nici ochii să-și ridice către cer ci-și bătea pieptul și zicea: Dumnezeuule, milostiv fii mie păcătosul.” Aceasta este o parabolă spusă de Mântuitorul Hristos, care o încheie zicând: „Adevărat zic vouă, că acesta s-a întors mai îndreptat la casa lui decât acela.”

Mântuitorul a spus această parabolă vrând să luăm aminte la primul păcat capital și anume **păcatul mândriei**, despre care vreau să vorbesc astăzi câteva cuvinte.

Mândria este primul păcat capital și începutul tuturor răutăților din lume. Din mândrie Lucifer a căzut din cer pentru că a vrut să fie asemeni lui Dumnezeu.

Mândria este încrederea prea mare a omului în puterile sale și în calitățile ce și le atribuie, ca fiind merite proprii, deși acestea sunt daruri de la Dumnezeu. După Lucifer, Adam a pierdut raiul tot din mândrie pentru că și el a vrut să fie asemeni lui Dumnezeu.

Cuviosul Dorotei împarte păcatul mândriei în două părți: **mândrie trupească și mândrie sufletească**.

Mândria trupească este atunci când ne considerăm frumoși, înțelepți, bogați, puternici, iar mândria sufletească este atunci când ne socotim buni, cinstiți, rugători, evlavioși, cu un cuvânt mai bun decât semenii noștri. Așa se socotea fariseul din evanghelia de azi. El venea la templu nu că să-L laude pe Dumnezeu, ci pentru a se lăuda pe șine. El nu cere iertare pentru păcatele lui, ci judecă păcatele și slăbiciunile altora. De aici trebuie să înțelegem că atunci când venim la sfântă biserică venim să-L laudăm pe Dumnezeu și să ne rugăm pentru iertarea păcatelor noastre. Nu trebuie să ne gândim la păcatele celor din jur, pentru că noi nu cunoaștem adâncul inimii lui.

(continuare în pag. 2)

Începutul Triodului

DICTIONAR LITURGIC

În calendarul creștin-ortodox găsim pentru ziua de astăzi – 21 februarie – mențiunea: „Începutul Triodului”. Dar, ce este Triodul?

Etimologic, cuvântul provine din grecescul *triodion*, care se traduce prin „trei ode”. Practic, în viața liturgică, Triodul are două sensuri:

a) **Triodul este una dintre cele trei mari perioade ale anului liturgic.** Numită și perioada prepascală, Triodul precede perioada *Pentecostarului* (opt săptămâni de la Paști) și urmează perioadei celei mai lungi, *Octoihul*. Timpul Triodului ține de la Duminica Vameșului și a Fariseului (astăzi) și până în Sâmbăta Mare (înainte de Paști), în total 10 săptămâni care ne pregătesc și ne provoacă la o sinceră cercetare de sine și la un serios demers al întregii

noastre ființe pentru întâlnirea și viețuirea cu și în Hristos cel răstignit și înviat.

b) **Triodul este și cartea de cult** care cuprinde cântările, citirile și regulile tipiconale din perioada liturgică a Triodului [punctul a)]. Denumirea cărții provine de la numărul odelor (cântărilor) din canoanele Utreniei acestei perioade. Spre deosebire de canoanele cuprinse în Octoih (carte) și Minei (carte ce cuprinde slujbele sfinților dintr-o lună) în Triod acestea nu sunt formate din nouă ode, ci de regulă numai din trei. Compunerea celor mai multe canoane ale Triodului a fost făcută de Sfântul Teodor Studitul († 826) și de fratele acestuia, Iosif († 830).

Pr. Sabin Vodă

Mândria - primul păcat capital și începutul tuturor răutăților din lume

(continuare din pag. 1)

Când venim la sfântă biserică, nu trebuie să umplem de sfaturi pe altul care vine mai rar, sau poate vine pentru prima dată, pentru că îl intimidăm și nu mai vine și atunci suntem cauza unei greșeli.

Dând sfaturi multe unuia care vine mai rar la biserică noi cădem în păcatul mândriei. Avem impresia despre noi că suntem mai deștepti, că venim mai des la biserică și acest lucru ne-ar îndreptății să-l hărțuim pe cel de lângă noi cu sfaturi, când să se închine, când să stea în genunchi, pe unde să meargă prin biserică și în felul acesta omul iese transpirat din biserică poate cu gândul să nu mai vină. Cine nu lasă în pace pe cel de lângă el când vine la biserică face un mare păcat. Când intră cineva pe ușa bisericii, nici nu trebuie să întoarcem capul spre ușă.

Un sfânt părinte dorea să se călugărească la o mănăstire, dar nu știa la care. Atunci a luat o foaie de tablă și când intră într-o biserică bătea cu pumnul în ea. Călugării care erau în biserică se uitau la ușă să vadă ce se întâmplă. Atunci omul nostru ieșea din biserică, mergea la alta și făcea la fel. Până când mergând într-o mănăstire a bătut cu pumnul în foaia de tablă, dar nimeni nu a întors capul spre ușă și în acea mănăstire a rămas.

Trebuie să înțelegem că rugăciunea este

un act personal, este o convorbire cu Dumnezeu. Fariseul din evanghelia de astăzi venea des la templu, se ruga, dădea zeciuială sau de pomană cum am zice noi azi, dar și-a pierdut sufletul pentru că era mândru. În rugăciunea lui osânda pe fratele său. Acesta este începutul răutății și al dușmăniei.

Opusul mândriei este smerenia. Ce înseamnă acest cuvânt? Un om smerit este acela care are o atitudine de bunăcuviință, binevoitoare și de supunere în fața puterii lui Dumnezeu. Cuvintele simple "Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosul" arată smerenia profundă a vameșului din evanghelia de astăzi.

Sfântul Efreim Sirul a comparat pe vameșul din evanghelia de astăzi cu tâlharul de pe cruce care a zis: „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta.” Prin aceste puține cuvinte amândoi au fost iertați. Spunea Sfântul Efreim Sirul, și mi-au plăcut aceste cuvinte, că tâlharul de pe cruce după ce a furat o viață întreagă, pe cruce fiind, prin ultimele cuvinte a furat și raiul. Tâlharul, ca și vameșul au fost înțelepți.

Smerenia copleșește mândria și ne izbăvește de osândă. Dacă ne rugăm lui Dumnezeu cu smerenie ni se iartă păcatele.

Ce trebuie să înțelegem noi cei care suntem azi în sfânta biserică din citirea acestei Sfinte Evanghelii?

Putem deduce că omul, care este pe patul de moarte și nu se mai poate mișca și nu mai poate face nimic pentru mântuirea sufletului, este în situația tâlharului de pe cruce, dacă este smerit înaintea morții și a lui Dumnezeu primește iertarea păcatelor cu condiția să aibă smerenia vameșului din evanghelia de astăzi. A cere să te spovedești și să te împărtășești pe patul morții este ultimul gest de smerenie în fața puterii lui Dumnezeu. Se pare că strămoșii noștri au înțeles perfect acest lucru pentru că aveau ca ultima grijă a lor spovedania și împărtășania. De aceea împărtășania pe patul morții se numește grijanie pentru că este ultima grijă a omului.

Duminica aceasta ne amintește printr-o parabolă spusă de Mântuitorul Hristos că omul poate să-și piardă sufletul prin mândria de orice fel, dar poate să învie și să-și salveze nu numai viața ci și sufletul prin smerenie.

Mai sunt câteva săptămâni până la începutul postului Paștelui. Aceste duminici sunt pregătitoare pentru post. Începe cu învățatura că smerenia trebuie fie în inimile noastre în timpul postului. Dar evanghelia de azi ne lasă și cea mai frumoasă și cea mai simplă rugăciune care se mai numește și rugăciunea inimii. Dacă cineva dintre dumneavoastră simte că trece prin întâmplări și ispite pe care nu și le poate explica să spună cea mai simplă rugăciune, rugăciunea pe care o spunea și vameșul din evanghelia de azi: "Dumnezeule, milostiv fi mie păcătosul." Amin!

Pr. Nicolae Trușcă

Sursa: crestinortodox.ro

Îngerii se roagă pentru noi. Dar noi, ne rugăm pentru noi înșine?

Din fericire, în rugăciunea noastră nu intervin numai demonii cei vicleni și plini de ură față de om, care vor să-i distrugă roada rugăciunii. Intervin și Sfinții Îngeri, care lucrează îndemnați de iubire și de dorința de a-l ajuta pe nevoitor să aibă o legătură adevărată și deplină cu Domnul. Ne îndeamnă cu bucurie și ne însoțesc la lucrarea rugăciunii, cunoscând bucuriile duhovnicești pe care această le împărtășește. Și ei fac același lucru și, fiind plini de iubire pentru frații lor, oamenii, vor ca și ei să facă la fel. Încă se și roagă pentru noi, oamenii.

Cât de mare trebuie să fie întristarea lor atunci când în timp ce ei se

nevoiesc cu atâta căldură pentru binele nostru, noi totuși nu vrem să ne rugăm nici pentru noi înșine, disprețuindu-le lucrarea și slujirea sfântă pe care ne-o fac! Dar aceasta nu-i o simplă neglijare a unei lucrări sau îndatoriri oarecare. Nu este doar înșelarea unor așteptări sfinte pe care le au celele îngerești de la noi, ci e tocmai o autopredare în mâinile demonilor.

Când nu ne rugăm, petrecem cu demonii și comunicăm cu ei. Adică este cu neputință să evităm comunicarea cu ființele din jurul nostru.

(Arhimandrit Evsevios Vitti)

Sursa: doxologia.ro

„ Raiul este dragostea lui Dumnezeu întru care este desfătarea tuturor fericirilor”, spune Sfântul Isac Sirul. Cine poate descrie raiul? Nici Sfântul Apostol Pavel nu a putut-o face, pentru că ar însemna să vorbim despre ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit.” (Arhim. Iustin Pârvu)

